

stændig om, hvad jeg tror, der var den rette konstitutionelle Stilling og hvad jeg tror, der kan gavne for Fremtiden, og tillige at pege paa de simple konstitutionelle Midler, der uden alle Opfordringer til Magtanvendelse og Overstridelse af Lovens Grændser kunde have ført til det for vor Sag ønskeligste Maal. Det er denne Udtalelse, jeg her har tilladt mig at gjøre, og som skal begrunde mit Nei til Finantsloven, at saalænge det Ministerium sidder paa Pladsen, der har udstedt den provisoriske Finantslov af 12te April, kan jeg ikke som Folkethingsmand sige Ja til at bevilge dette Ministerium Midler, og selv om dette Ministerium vilde udstede en ny provisorisk Finantslov, har jeg saa megen Tillid til den funde Sands i Folket, at det dog ikke vilde blive ved dermed, men at Forsatningen af sig selv vilde gaa i det rette Spor igjen, og at vi ad den Vej, jeg her har paapeget, atter vilde være komne ind i en regelmæssig lovgivende Virksomhed. Thi det, jeg tillader mig at lægge Bøgen paa, er Arangen til at faae virkelige Fremstridt gennemførte overensstemmende med Grundloven. Det er derfor, Rigsdagsmændene vælges, og Repræsentationen sidder, og de nuværende golde Tilstande maa der engang gjøres Ende paa.

Taug: Det havde ikke været min Hensigt at tage Ordet i denne Rigsdagsforsamling, men som Forholdene have udviklet sig her i Thinget, finder jeg dog, at jeg maa sige et Par Ord. Rigsdagen staar nu i en Stilling, hvori den aldrig før har staaet, at skulle bevilge en Finantslov til et Ministerium, om hvilket et æret Medlem her i Thinget høit og lydeligt, uden at Ministeriet har gjort Indsigelse derimod, har sagt, at det har begaaet et klart og utvetydigt Grundlovsbrud. Jeg finder, at det er grumme sørgeligt, at Mænd, om hvem dette kan siges, skulle staa ved Roret i Danmark. Enten mener jeg, at de Mænd burde erkjende den Dom, der er bleven fældet af dette ærede Medlem, saa vidt jeg hukker sidst i Oktober, eller ogsaa maatte det have forlangt af Thinget at faae ham sat under Anklage. Ved denne Dom har det ærede Medlem stemplet Ministeriet som Menedere.

Formanden (Rabbe): Saaledes er de ikke blevet opfattet af Formanden, og jeg vil ønske, at det heller ikke maa blive optaget saaledes under Smødegaaelsen i Debatten. Der er under de stærke Meningsforskjelligheder, som finde Steb i Folket og i dette Thing om det Skridt, som det ærede Medlem omtaler, en Nødvendighed for at tilstede, at denne Meningsforskjel ogsaa kommer frem her i Udtryk, der staa i noget Forhold til Skarpheden i Modsetningerne; men jeg har udtrykkelig erklæret, at, naar jeg har ladet saadanne skarpe Udtryk gaa upaatalte hen, da er det under den Forudsætning, at der ikke deri lægges den Mening, at der

har været Hensigt til at bryde Grundloven, eller at den, der har foretaget Skridtet, har gjort det i Bevidsthed om, at det er et Grundlovsbrud. Den Mening, at det er et Brud paa Grundloven, er ikke i og for sig fornærmelig, naar den ikke gaar ud paa, at den, der har foretaget Skridtet, har Bevidsthed derom. Jeg siger altsaa: det er kun under denne Forudsætning, at jeg har tilstedet slige Ytringer, og jeg vil bede det ærede Medlem at gaa ud fra denne Tankegang.

Taug: Jeg holder mig fremdeles til, at der er sagt her i Thinget, at det er et utvetydigt og klart Brud paa Grundloven, som det ærede Ministerium har gjort; altsaa, efter denne Erklæring har det ærede Ministerium brudt sin Ed paa Grundloven.

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem forstod vist ikke ganske, at det var dette, jeg paatalte.

Taug: Jo, men jeg kan umulig opfatte det anderledes.

Formanden (Rabbe): Det ærede Medlem maa erindre, at der her foreligger en Nødvendighed.

Taug: Efter at en saadan Erklæring imod dette Ministerium er fremkommen her i Thinget, forekommer det mig, at Forhandlingen maatte gaa ud paa, hvorledes man bedst kunde komme af med dette Ministerium. Dette, synes jeg, maa være det Første og Sidste i den Forhandling, der har været ført. Jeg finder fremdeles, at det er en Skam — og det vil Danmarks Historie en Gang sige —, at der skal staa Mænd ved Roret, om hvem det kan siges, hvad der er sagt her, uden at de have forlangt at faae Vedkommende dragen til Ansvar...

Formanden (Rabbe): Jeg vil gjøre de ærede Medlem opmærksom paa, at naar han gaar ud fra denne Tankegang, indeholder det en heftig Anklage mod Thinget selv, men da ganske særlig mod Thingets Formand. Er der her upaatalt blevet fremsat Ytringer, som burde have foranlediget Anklage, er det en Feil af Formanden. Jeg tillader mig imidlertid at tro, at, skjøndt jeg indrømmer, at der er noget Rum for et Skjøn, altsaa ogsaa Rum for en forskjellig Opfattelse af, om Skjønnets er rigtigt anvendt, maa det dog siges, at saadanne Ytringer ikke ere komne upaatalte frem.

Taug: Altsaa, jeg fastholder fremdeles, at Forhandlingen her burde gaa ud fra, hvorledes vi skulde blive disse Ministre ledig. Kan man bedst blive dem ledig ved at give dem en lille kneben